

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและหาคุณภาพของแบบวัดทักษะการเขียนย่อความสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้วิจัยได้สรุปผล อภิปราย และมีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายผล
3. ข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

จากการสร้างแบบประเมินทักษะการเขียนย่อความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สามารถสรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. ผลการสร้างแบบประเมินทักษะการเขียนย่อความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

การสร้างแบบประเมินทักษะการเขียนย่อความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ได้แบบประเมินจำนวน 1 ฉบับ ประเมินทักษะการเขียนย่อความ 5 ประเภท ได้แก่ ประเภทที่ 1 การเขียนย่อความจากนิทาน ประเภทที่ 2 การเขียนย่อความจากความเรียงประเภทต่าง ๆ ประเภทที่ 3 การเขียนย่อความจากประกาศ ประเภทที่ 4 การเขียนย่อความจากจดหมาย ประเภทที่ 5 การเขียนย่อความจากคำสอน แต่ละประเภทวัดรายการ 4 รายการ ได้แก่ รูปแบบการเขียน การใช้ภาษา การเขียนสะกดคำ เนื้อเรื่องย่อ โดยแบ่งเกณฑ์การประเมินออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ ระดับดีมาก ระดับดี ระดับพอใช้ ระดับอ่อน ระดับควรได้รับการพัฒนา

2. ผลการหาคุณภาพของแบบประเมินทักษะการเขียนย่อความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านวัดผลและประเมินผลและผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย ที่มีประสบการณ์ ไม่น้อยกว่า 3 ปี ผลปรากฏว่า ย่อความประเภทที่ 1 การเขียนย่อความจากนิทาน มีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 ย่อความประเภทที่ 2 การเขียนย่อ

ความจากความเรียงประเภทต่าง ๆ มีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 ข้อความประเภทที่ 3 การเขียนข้อความจากประกาศ มีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 0.80 ข้อความประเภทที่ 4 การเขียนข้อความจากจดหมาย มีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 0.80 ข้อความประเภทที่ 5 การเขียนข้อความจากคำสอน มีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 แสดงว่า แบบประเมินทักษะการเขียนข้อความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 5 ประเภท ผ่านเกณฑ์ มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

2.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะการเขียนข้อความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลปรากฏว่า แบบประเมินทักษะการเขียนข้อความสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน ข้อความประเภทที่ 1 การเขียนข้อความจากนิทาน มีค่าเท่ากับ .79 ข้อความประเภทที่ 2 การเขียนข้อความจากความเรียงประเภทต่าง ๆ มีค่าเท่ากับ .81 ข้อความประเภทที่ 3 การเขียนข้อความจากประกาศ มีค่าเท่ากับ .76 ข้อความประเภทที่ 4 การเขียนข้อความจากจดหมาย มีค่าเท่ากับ .74 ข้อความประเภทที่ 5 การเขียนข้อความจากคำสอน มีค่าเท่ากับ .82 โดยมีค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินรวมเฉลี่ยมีค่า .78 แสดงว่า แบบประเมินทักษะการเขียนข้อความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้มีค่าความเชื่อมั่นของสูง เนื่องจากมีค่าตั้งแต่ 0.75 ขึ้นไป (กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ. 2545 : 88)

2.3 ค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ให้คะแนนหรือผู้สังเกต 3 คน ของแบบประเมินทักษะการเขียนข้อความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลปรากฏว่า มีค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนนหรือผู้สังเกต 3 คน ดังต่อไปนี้ ข้อความประเภทที่ 1 การเขียนข้อความจากนิทาน มีค่าเท่ากับ .91 ข้อความประเภทที่ 2 การเขียนข้อความจากความเรียงประเภทต่าง ๆ มีค่าเท่ากับ .88 ข้อความประเภทที่ 3 การเขียนข้อความจากประกาศ มีค่าเท่ากับ .86 ข้อความประเภทที่ 4 การเขียนข้อความจากจดหมาย มีค่าเท่ากับ .74 ข้อความประเภทที่ 5 การเขียนข้อความจากคำสอน มีค่าเท่ากับ .92 โดยมีค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ให้คะแนนหรือผู้สังเกต 3 คน รวมเฉลี่ยมีค่า .89 แสดงว่า แบบประเมินทักษะการเขียนข้อความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้มีค่าความเชื่อมั่นสูง เนื่องจากมีค่าตั้งแต่ 0.85 ขึ้นไป (ไพศาล วรคำ. 2552 : 287)

3. ผลการสร้างเกณฑ์ปกติทักษะการเขียนข้อความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปรากฏ ดังนี้

แบบประเมินทักษะการเขียนข้อความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาดุบลราชธานี เขต 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมี 5 ประเภท

ซึ่งวัดรายการแต่ละประเภท 4 รายการ โดยมีคะแนนดิบตั้งแต่ 51 คะแนน ถึง 80 คะแนน เกณฑ์ปกติสำหรับนักเรียนที่จบอยู่ในช่วง T_{28} - T_{85} มีความสามารถอยู่ในระดับควรได้รับการพัฒนา ถึงระดับดีมาก โดยมีระดับทักษะการเขียนย่อความเรียงส่วนมากอยู่ในระดับพอใช้ คิดเป็นร้อยละ 39.36 รองลงมาอยู่ในระดับอ่อน คิดเป็น ร้อยละ 24.46 ระดับดี คิดเป็นร้อยละ 23.40 ระดับดีมาก คิดเป็นร้อยละ 8.51 และระดับควรได้รับการพัฒนา คิดเป็นร้อยละ 4.25 ตามลำดับ

อภิปรายผล

จากการสร้างแบบประเมินทักษะการเขียนย่อความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ผลการสร้างแบบประเมินทักษะการเขียนย่อความ ได้แบบประเมินทักษะการเขียนย่อความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีจำนวน 5 ประเภท ได้แก่ ประเภทที่ 1 การเขียนย่อความจากนิทาน ประเภทที่ 2 การเขียนย่อความจากความเรียงประเภทต่าง ๆ ประเภทที่ 3 การเขียนย่อความจากประกาศ ประเภทที่ 4 การเขียนย่อความจากจดหมายและประเภทที่ 5 การเขียนย่อความคำสอน แต่ละประเภทวัดรายการ 4 รายการ ได้แก่ รูปแบบการเขียน การใช้ภาษา การเขียนสะกดคำ เนื้อเรื่องย่อ ทั้งนี้เป็นเพราะการสร้างแบบประเมินดังกล่าวเป็นการประเมินการใช้ทักษะภาษาด้านการเขียน มีลักษณะเป็นการวัดทักษะเดี่ยวและประเมินระดับความสามารถทางการเขียนแบบแยกรายการ มีทักษะรับสารกับการสื่อสารที่สัมพันธ์กัน คือ มีการใช้ทักษะการอ่านและการเขียนย่อความสื่อความหมาย ซึ่งสอดคล้องกับ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2547 : 95-115) ได้แบ่งประเภทการวัดแบบวิทยวิธีที่ให้ผู้เรียนแสดงออกทางภาษาโดยการพูด และ/หรือการเขียนเน้นพฤติกรรมที่วัดได้ในทักษะมาลาหรือภาษา ได้แก่ การวัดทักษะเดี่ยว ทางการพูดและการเขียน หรือการวัดทักษะสัมพันธ์ ทักษะรับสารกับทักษะสื่อสาร เช่น การฟัง-เขียน การอ่าน-เขียน การอ่าน-พูด เป็นต้น การทดสอบเขียนตามคำบอก การอ่านแล้วย่อความ การอ่านแล้วเขียนรายงาน การสนทนา (ฟัง-พูด) การฟังแล้วกล่าวสรุป วิทยวิธีที่เน้นกระบวนการเรียนการสอน เทคนิควิธีที่ใช้ทดสอบการสื่อสารทางภาษา แบบ ก ประกอบด้วยแบบสอบถาม 4 ชุด ใช้ประเมินทักษะภาษา 4 ด้าน โดยใช้มาตราส่วน 10 ระดับ จากไม่มีความสามารถเลยจนถึงมีความรู้เต็มที่สามารถใช้ภาษาได้อย่างเชี่ยวชาญ การให้คะแนนจากเกณฑ์ซึ่งวัดตามรายการ 4 รายการ ได้แก่ รูปแบบการเขียน คือเขียนถูกต้องตามแบบฟอร์ม การเขียนย่อความ การใช้ภาษา คือ ใช้ภาษาที่เป็นสำนวนของตนเอง สรุปสาระสำคัญและ

ใจความสำคัญ การเขียนสะกดคำ คือ เขียนถูกต้องตามหลักภาษา เนื้อเรื่องย่อ คือเขียนให้สั้น กระชับ ใจความ ซึ่งสอดคล้องกับ สมศักดิ์ สีนุระเวชญ์ (2546 : 88-89) ได้กล่าวว่า เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนย่อความว่า เขียนถูกต้องตามแบบฟอร์ม สรุปสาระหลักและใจความสำคัญ เขียนด้วยสำนวนของตนเอง เขียนให้สั้นและกระชับ ถูกต้องตามหลักภาษา การประเมินทักษะการเขียนย่อความได้แยกประเมินระดับความสามารถทางการเขียนแบบแยกรายการ ซึ่งเป็นตัวเลขจำนวนเต็ม มีความห่างเท่ากัน คะแนนแต่ละระดับแสดงถึงคุณภาพลดหลั่นของคุณภาพงาน มีความเกี่ยวเนื่องกันในแต่ละระดับ ไม่มีการรวมเกณฑ์การให้คะแนนสามารถตัดสินงาน ได้ถูกต้อง อธิบายระดับของคะแนนแต่ละระดับอย่างชัดเจน ผู้นำนักของคะแนนในแต่ละระดับสามารถอ้างอิงไปยังระดับอื่น ๆ ได้ มีความเที่ยงตรง มีความคงเส้นคงวาในการให้คะแนน ถึงใครจะเป็นผู้ประเมิน และจะประเมินในช่วงเวลาใดก็ตาม ซึ่งสอดคล้องกับ แม็คมิลแลน (McMillan. 2001 : 221 - 222) กล่าวถึงลักษณะของ Rubrics ที่ดีเป็นชุดคะแนนที่ใช้เป็นแนวทาง สำหรับการประเมินผลงานของผู้เรียน มีความเกี่ยวข้องกับจุดมุ่งหมาย หรือ เป้าหมายทั่วไป (General goals) กล่าวคือ เกี่ยวข้องกับงานที่ทำ จำแนกการปฏิบัติได้อย่างเที่ยงตรง (Performances validly) ในแต่ละ Rubric จะไม่มีการรวมเกณฑ์การให้คะแนนวิเคราะห์งานได้อย่างละเอียด ภาษาที่ใช้อธิบายคุณลักษณะงาน จำแนกคุณภาพของงานได้ถูกต้อง สามารถตัดสินงาน ได้ถูกต้อง อธิบายอย่างชัดเจนในแต่ละระดับของคะแนน และมีความแม่นยำตรงในการให้คะแนนในตัวของมันเอง ตัดสินให้คะแนนจากผลงานที่ปฏิบัติ มากกว่ากระบวนการ รูปแบบเนื้อหา หรือความตั้งใจในการทำงาน และสอดคล้องกับ วิกกิน (1998 : 184 - 185) ได้นำเสนอคุณลักษณะของ Rubrics ว่าต้องมีลักษณะคะแนนต้องมิตลักษณะต่อเนื่อง (Continuous) กล่าวคือ ให้คะแนนเป็นจำนวนเต็ม เช่น ให้คะแนน เป็น 5 4 3 2 และ 1 คะแนนแต่ละคะแนน มีความห่างเท่ากัน มีความสอดคล้องกัน (Parallel) คะแนนแต่ละระดับแสดงถึงความลดหลั่นของคุณภาพงาน มีความเกี่ยวเนื่องกัน (Coherent) ในแต่ละระดับของการให้คะแนน ผู้นำนักการให้คะแนนในแต่ละระดับมีความเหมาะสม (Aptly weighted) มีเหตุผล (Not arbitrary) ผู้นำนักของคะแนนในแต่ละระดับสามารถอ้างอิงไปยังระดับอื่นๆ ได้ มีความเที่ยงตรง (Valid) คะแนนในแต่ละระดับ แสดงถึงคุณภาพของการปฏิบัติ เป็นสิ่งสะท้อนถึงคุณภาพของงาน ไม่ได้เน้นถึงปริมาณแต่เป็นเกณฑ์ตามสภาพจริง (Authentic criteria) เชื่อถือได้ (Reliable) กล่าวคือ มีความคงเส้นคงวาในการให้คะแนน ถึงแม้ใครจะเป็นผู้ประเมิน และจะประเมินในช่วงเวลาใดก็ตาม

2. ผลการหาคุณภาพของแบบประเมินทักษะการเขียนย่อความ ได้คุณภาพของแบบประเมินทักษะการเขียนย่อความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ดังนี้ มีค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน ตั้งแต่ .74 ถึง .82 ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนนหรือ ผู้สังเกต 3 คน มีค่าตั้งแต่ .86 ถึง .92 โดยมีค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินรวมเฉลี่ยมีค่า .78 ค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ให้คะแนนหรือผู้สังเกต 3 คน รวมเฉลี่ยมีค่า .89 ทั้งนี้เป็นเพราะแบบประเมินทักษะการเขียนย่อความที่สร้างขึ้นได้ผ่านการตรวจหาคุณภาพ หาค่าเฉลี่ย ค่าความเที่ยงเบนมาตรฐาน หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน ค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ให้คะแนน โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้ประเมินและผ่านกระบวนการสร้างอย่างเป็นระบบขั้นตอนและเชื่อถือได้ จึงทำให้นักเรียนสามารถย่อความประเภทต่าง ๆ ได้ จากการที่ผู้วิจัยได้นำแบบประเมินทักษะการเขียนย่อความไปประเมินนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 นั้นพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีทักษะการเขียนย่อความประเภทที่ 1 การเขียนย่อความจากนิทานมาก สาเหตุเพราะนิทานเป็นความเรียงที่ใช้ภาษาง่าย ไม่เป็นทางการ มีเนื้อเรื่องยาวเหมาะสมกับการย่อความ เป็นเรื่องที่สนุกและเป็นเรื่องที่นักเรียนได้อ่านบ่อย ๆ มีภาพสีประกอบที่สวยงามเด่นชัด จึงทำให้นักเรียนสามารถย่อความจากนิทานได้ดี รองลงมาเป็นการเขียนย่อความประเภทที่ 2 และประเภทที่ 5 การเขียนย่อความจากความเรียงประเภทต่าง ๆ และการเขียนย่อความจากคำสอน สาเหตุที่นักเรียนสามารถย่อความได้ดีนั้นเพราะความเรียงทั้ง 2 ประเภทนี้เป็นเนื้อหาที่สั้น ใช้ภาษาที่อ่านแล้วเข้าใจง่าย มีความชัดเจน ไม่ต้องมีการแปลความหมาย ให้ความรู้เพิ่มเติมและแฝงด้วยข้อคิด และการเขียนย่อความประเภทที่ 3 การเขียนย่อความจากประกาศและประเภทที่ 4 และการเขียนย่อความจากจดหมาย นักเรียนมีทักษะการเขียนย่อความทั้ง 2 ประเภทนี้น้อย เพราะย่อความประเภททั้ง 2 นี้ใช้ภาษาอย่างเป็นทางการ เป็นภาษาที่นักเรียนไม่คุ้นเคย ต้องตีความหมายให้กระจ่างแจ้ง ซึ่งการเขียนย่อความทั้ง 5 ประเภทนี้นักเรียนย่อโดยใช้ภาษาของตนเองได้เป็นอย่างดี สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องได้ดี มีเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน สามารถนำไปวัดนักเรียนได้อย่างถูกวิธีและตรงที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ จันทิมา พรหมโชติกุล (2546 : 165-166) กล่าวว่า การวัดผลและประเมินผลการย่อความโดยตรง ก็มักจะกำหนดเรื่องยาว ๆ มาให้นักเรียนย่อให้สั้นเข้า เพื่อให้เด็กได้จับใจความสำคัญหรือสาระสำคัญของเรื่องและเรียบเรียง โดยใช้ภาษาของนักเรียนเอง แล้วให้คะแนนโดยวิธีจัดอันดับคุณภาพ วิธีนี้เป็นวิธีวัดที่ถูกต้องและตรงที่สุด แต่มีปัญหาเช่นเดียวกับการเขียนเรียงความ คือ เกี่ยวกับการให้คะแนนและเวลาที่ใช้ในการตรวจ ดังนั้น จะใช้วิธีวัดพฤติกรรมทางอ้อม ประกอบด้วยก็ได้ ได้แก่ ข้อสอบแบบปรนัย แบบเดียวกับที่วัดความสามารถของการ

อ่านในใจแต่ก็มีข้อความยาวเกินกว่าการอ่านในใจแล้วถามให้สรุปหาใจความสำคัญของ
 ข้อความทั้งหมดหรือใจความสำคัญของย่อหน้าโดยย่อหน้าหนึ่ง ถามให้ตั้งชื่อข้อความนั้น ถาม
 ถึงลักษณะของข้อความความรู้สึกของผู้เขียน ตลอดจนทางออกในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น
 นอกจากนี้นักเรียนยังมีความสนใจที่จะอ่านหนังสือแล้วนำเรื่องที่อ่านนั้นไปถามตอบกับเพื่อน
 ซึ่งจะทำให้มีการสรุปจับใจความได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตรา ชัยอมฤต
 (2549 : 94) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลของการสอนเขียนย่อเรื่องกับการสอนให้
 นักเรียนตั้งคำถามเอง ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านและการเขียนย่อเรื่องภาษาอังกฤษ ผล
 การศึกษา พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนย่อเรื่องมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการ
 อ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนให้ตั้งคำถามเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
 ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนย่อเรื่องมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการ
 อ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนให้ตั้งคำถามเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
 ระดับ .01 นอกจากนี้นักเรียนยังมีการเขียนแผนผังความสัมพันธ์ แผนผังความคิด แผนผังโน
 ภาพของเรื่องที่อ่านก่อนเขียนย่อความ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิพัฒน์ งอกเสมอ (2549 : 87)
 ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผลของกิจกรรมผังความสัมพันธ์ของความหมายที่มีต่อความสามารถและ
 ความคิดในการเขียนย่อความ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการศึกษา
 พบว่า คะแนนของการเขียนย่อความนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้
 กิจกรรมผังความสัมพันธ์ของความหมายเพิ่มขึ้นสูงกว่าคะแนนของนักเรียนที่ได้รับการสอน
 โดยใช้กิจกรรมตามปกติของครูอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ของความหมาย มีความคิดเห็นต่อการสอนย่อ
 ความดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอน โดยกิจกรรมตามปกติของครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
 ระดับ .01 นอกจากนี้จากการที่สังเกตนักเรียนมีความกระตือรือร้นที่อยากจะเขียนย่อความ
 สรุปความ จากการใช้แผนผังความคิดเมื่อมีการจัดกิจกรรมการเขียนย่อความ สอดคล้องกับ
 งานวิจัยของ นิรนุจ บริสัย (2549 : 90-91) ได้ศึกษาการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการ
 เขียนย่อความด้วยกระบวนการกลุ่ม โดยใช้แผนผังความคิด ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการศึกษา
 พบว่าแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนย่อความด้วยกระบวนการกลุ่มโดยใช้แผนผังความคิด
 มีประสิทธิภาพ 85.57/83.33 : ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ ค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.618 แสดงว่า
 นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 61.80 ค่าความพึงพอใจต่อการ
 เรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ

มงคล ยูสเปรมานนท์ (2551 : 50-51) ได้ศึกษาการย่อความเอกสารภาษาไทยเชิงความหมาย โดยใช้กราฟมโนภาพ ผลการศึกษา พบว่า เครื่องมือที่ใช้บทความข่าวเกษตร จำนวน 30 เอกสาร มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับร้อยละ 24.27 ค่าความประเมิณพึงพอใจเท่ากับร้อยละ 78.23 สอดคล้องกับงานวิจัยของ นันทนา โจทาน (2553 : 74-79) การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้ชุดฝึกทักษะแบบแผนผังความคิด กลุ่มตัวอย่าง 17 คน โดยใช้ชุดฝึกทักษะแบบแผนผังความคิด แบบฝึกทักษะแผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะ ผลการศึกษา พบว่า แบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพ 89.26/84.31 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงตามเกณฑ์ 80/80 ค่าดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกมีค่า 0.7733 ทำให้ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 77.33 มีค่าความพึงพอใจในระดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ย 4.61 สอดคล้องกับงานวิจัยของลิน (Lin. 2004 : 2458-A) ได้ศึกษาผลของการใช้คอมพิวเตอร์ในการสอนแผนผังความคิด โดยใช้สอนการเขียนย่อความ การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นแบบกึ่งทดลองที่นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนขนาดกลาง เมืองไคดาโฮ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่เรียนเกี่ยวกับศิลปะทางด้านภาษา ในระดับเกรด 8 ผลการศึกษา พบว่า การใช้คอมพิวเตอร์ในการสอนแผนผังความคิด โดยใช้การสอนการเขียนย่อความมีประโยชน์สำหรับการรวบรวมแนวคิดแต่ไม่ส่งผลต่อการเรียนของนักเรียน นักเรียนมีความคิดความสัมพันธ์กับด้านเจตคติต่อการเขียนย่อความและเวลาที่มีความสัมพันธ์กับการเขียนย่อความของนักเรียนในทางลบเมื่อให้ใช้แผนผังความคิดนักเรียนที่มีเพศต่างกันมีการใช้แผนผังความคิด ไม่ต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ เจีย-เว่ย และ เจา-ลิน (Chia-Wei, W., and Chao-Lin, L. 2003 : 1422) ได้ศึกษาการพัฒนากระบบย่อความภาษาจีนสำหรับข่าวหรือบทความทางธุรกิจ โดยใช้ฐานข้อมูลออนไลน์โทโลยีสำหรับวิเคราะห์หัวข้อหลักของบทความ หลังจากระบุหัวข้อหลักและความสัมพันธ์แล้วจะจัดลำดับย่อหน้าโดยใช้ความเกี่ยวข้องกันของหัวข้อหลักและย่อหน้า ซึ่งขึ้นอยู่กับการเรียงลำดับและใช้อัตราส่วนของย่อหน้าเพื่อสร้างสรุปข้อความ โดยผลการทดลองเมื่อเปรียบเทียบกับวิธี Term-Frequency ผลการศึกษา พบว่า การนำออนไลน์โทโลยีมาใช้จะช่วยในการหาหัวข้อย่อได้ดีขึ้น และได้ผลในด้านความถูกต้องใกล้เคียงกับวิธี Term-Frequency ในการเลือกย่อหน้า และงานวิจัยที่ได้นำเสนอเทคนิค Machine Learning และ DiscourseMarkers เพื่อช่วยย่อความภาษาจีน โดยใช้ Discourse Structure Trees แทนความสัมพันธ์ของ RST (Rhetorical Structure Theory) จากผลการทดลอง พบว่า Machine Learning จะช่วยปรับปรุงความถูกต้องของ Discourse Marker Tagging สอดคล้องกับงานวิจัยของ Lee (2005 : 880) ได้

ศึกษาการนำเสนองานการย่อข่าวประจำวัน โดยใช้หลักการของ ฟัซซี-ออนโทโลยี (Fuzzy-Ontology) ผลการศึกษาพบว่า หลักการของฟัซซี-ออนโทโลยี (Fuzzy-Ontology) ระบบประกอบด้วย 5 ส่วน คือ Retrieval Agent, Document Processing, Sentence Path Extractor, Sentence Generator และ Sentence Filter แต่ยังมีข้อจำกัดในเรื่องของคำบางคำที่มีความหมายไม่ชัดเจน ซึ่งแก้ไขโดยการกำหนดค่าของความน่าจะเป็นที่แตกต่างกัน เพื่อใช้เป็นตัวเปรียบเทียบขณะประมวลผลเลือก

3. ผลการสร้างเกณฑ์ปกติ ได้เกณฑ์ปกติของแบบประเมินทักษะการเขียนย่อความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ดังนี้ การสร้างเกณฑ์ปกติของแบบประเมินทักษะการเขียนย่อความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 นักเรียนมีความสามารถอยู่ในระดับควรได้รับการพัฒนาถึงระดับดีมาก โดยมีระดับทักษะการเขียนย่อความส่วนใหญ่อยู่ในระดับพอใช้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนที่รับการประเมินมีสภาพความรู้ความสามารถในการเขียนย่อความที่แตกต่างกัน ซึ่งในการสอนเขียนย่อความแต่ละโรงเรียนครูผู้สอนอาจจะไม่สอนตรงตามวุฒิแต่สอนเพราะได้รับมอบหมายและบางโรงเรียนครูผู้สอนสอนตรงตามวุฒิ จึงทำให้มีวิธีการสอนที่ไม่เหมือนกัน ส่งผลให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานที่ต่างกัน ความแตกต่างระหว่างนักเรียนรับรู้ไม่เหมือนกัน นักเรียนบางคนทั้งอ่านและเขียนได้ นักเรียนบางคนอ่านได้แต่เขียนไม่ได้ และบางคนอ่านไม่ได้และเขียนไม่ได้แต่ดูจากเพื่อน จึงทำให้มีคะแนนตั้งแต่สูงสุดถึงต่ำสุด สอดคล้องกับ อนันต์ ศรีโสภณ (2535 : 18) กล่าวว่า การสร้างเกณฑ์ปกติ ให้มีคะแนนคิบบกระจายครอบคลุมคะแนนที่อยู่ระหว่างคะแนนสูงสุดและต่ำสุดต้องใช้กลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ และสอดคล้องกับ เสริม ทศศรี (2545 : 20) กล่าวว่า เกณฑ์ปกติเป็นส่วนสำคัญของแบบทดสอบมาตรฐาน ใช้สำหรับตีความหมายคะแนนที่ได้จากการสอบ ทำให้ทราบระดับความสามารถของผู้ถูกทดสอบแต่ละคน ได้ทันทีโดยไม่ต้องเปรียบเทียบกับคะแนนของคนอื่นที่สอบพร้อมกัน เพราะการตีความหมายคะแนนใช้การอ้างอิงเกณฑ์ปกติ การสร้างเกณฑ์ปกติ จะทำได้เมื่อแบบทดสอบที่พัฒนามีคุณสมบัติรายข้อและทั้งฉบับเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด แล้วนำแบบทดสอบดังกล่าวไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง หลังจากนั้นจึงนำคะแนนผลการสอบมาสร้างเกณฑ์ปกติ โดยการแปลงคะแนนผลการสอบเป็นคะแนนปกติ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงปรับขยายคะแนนคิบบในบางช่วงคะแนน โดยใช้สมการพยากรณ์เพื่อให้ได้คะแนนที่ปกติ ที่สามารถบอกระดับความสามารถการเขียนย่อความของนักเรียนได้อย่างชัดเจน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำแบบประเมินไปใช้

1.1. ผู้ประเมินควรศึกษาคู่มือและเกณฑ์การประเมินให้เข้าใจก่อนประเมิน เพื่อให้การประเมิน ได้บรรลุตามวัตถุประสงค์

1.2 การนำแบบประเมินไปใช้ควรแยกประเมินทีละประเภท ไม่ควรประเมินต่อเนื่อง ไม่เข้มงวดเกินไป สร้างบรรยากาศให้เป็นกันเอง

1.3 ในการประเมินควรประเมินตามความสามารถและศึกษาความแตกต่างระหว่างบุคคลสามารถยืดหยุ่นเวลาได้ตามความเหมาะสม

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการสร้างแบบประเมินในการวัดทักษะภาษาไทยด้านอื่น ๆ เช่น การฟัง การพูด และการอ่าน

2.2 ควรสร้างแบบประเมินการเขียนย่อความด้วยวิธีที่หลากหลาย ซึ่งอาจเป็นแบบประเมินชนิดปรนัย การสรุปความด้วยข้อความสั้น ๆ การตอบคำถามจากหัวข้อที่กำหนดให้ การใช้แผนผังความคิด ซึ่งจะทำให้ผู้เรียน ได้ฝึกการสรุปจับใจความที่สั้นก่อนแล้วจึงเขียนย่อความประเภทต่าง ๆ จนทำให้สามารถย่อความได้ดีในระดับขั้นต่อไป

2.3 ควรศึกษาและสร้างแบบประเมินวัดทักษะในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เพื่อให้มีเครื่องมือวัดทักษะที่หลากหลาย